

[Finansministeren]

Jeg meddelte, at efter de oplysninger, jeg havde, var antallet af årsværk i arbejdsformidlingen punkt for punkt og til punkt og prikke på plads, og så sagde jeg: Men lad os nu som gode forligspartnere sætte os sammen til januar, når vi alligevel skal lave en redegørelse som opfølgning af aftalen, og garantere hinanden, at aftalen er holdt til punkt og prikke. Derfor har jeg ikke forberedt mig på at diskutere det i dag, og jeg har ikke citaterne med, men jeg mener at kunne huske, at hr. Kaj Poulsen erklærede sig tilfreds med, at vi så kunne få en drøftelse af det til januar. Det tilbud står selvfølgelig ved magt, for også den aftale skal holdes til punkt og prikke.

Hr. Svend Auken talte en del om situationen på arbejdsmarkedet. Jeg synes, det er nødvendigt at minde hr. Svend Auken om, at stigningen i timelønnen og stigningen i priserne stort set svarer til hinanden. Fordi man på arbejdsmarkedet har valgt at tage en arbejdstidsforkortelse i stedet for en større lønforhøjelse, er der i reallønnen et beskedent fald. Timelønnen og prisudviklingen svarer til hinanden, men man har altså valgt, at man hellere vil have lidt mindre arbejdstid. Det må vi respektere.

I øvrigt kan vi i fællesskab glæde os over, at prisstigningerne ser ud til at være på vej ned. Derfor tror jeg heller ikke, at der bliver tale om nogen form for lønhamstring, også fordi lønmodtagerne og deres organisationer ved af alt for mange ganges erfaring, at hvis man laver en lønekspllosion, så ødelægger man konkurrenceevnen, så ødelægger man beskæftigelsen, og så øger man arbejdsløsheden. Lønmodtagerne ved godt, at den bedste måde at få tryghed på og den bedste måde at få beskæftigelse på er ved en tilbageholdende omkostningsudvikling, altså en tilbageholdende lønudvikling. Jeg har tillid til, at arbejdsmarkedets parter fortsat vil leve op til den holdning.

Hr. Svend Auken gjorde med udgangspunkt i dagens aviser nogle bemærkninger om industriens reaktion på det forlig, der er indgået.

Jeg tror, det er mere nuanceret end det, man kunne læse i en enkelt avis i dag. Jeg har f.eks. taget Dansk Industri, 1989, nr. 4, og det er altså Industrirådet, der på lederplads skriver:

»Der bliver lavet stadig mere specialiserede og komplicerede erhvervsstøtteordninger«. Og så fortsætter man lidt senere: »Industrirådet har meldt klart ud, lad os nu få ryddet op. Sy-

stemet må forenkles. Meget vil kunne undværes og andet begrænses. Afskaffelser og begrænsning af erhvervsstøtteordninger bør bane vejen for generelle lempelser i erhvervsbeskatningen og anvendelse af skatteincitamentér i stedet for ansøgningsbureaukratiske støtteordninger.«

Det er denne klare opfordring fra Industrirådet, flertallet nu efterlever. Jeg har da også med glæde noteret mig, at Jernets Arbejdsgiverforening i dag i en pressemeddelelse bl.a. siger:

»Det er et rigtigt princip at afskaffe en række offentlige støtteordninger for erhvervslivet med det formål at nedsætte selskabskatten.«

Jeg tror i og for sig, at der er god forståelse i erhvervslivet for, at det, vi gør her, er rimelig forstandigt og fornuftigt, og at det vil give erhvervslivet ny dynamik.

Der har været en del debat i anden runde om den ordveksling, der fandt sted i Folketinget den 7. november. Jeg mener faktisk, at den ordveksling var så vigtig, at det er nødvendigt at repetere, at der var tale om et klart tilbud fra regeringen til Socialdemokratiet om at komme med i forhandlingerne om finansloven.

Det var et meget klart tilbud, statsministeren kom med, og jeg citerer fra Folketingstidende 1989-90, sp. 1254:

»Hr. Svend Auken spørger, om regeringen er villig til at afbryde forhandlingerne med Fremskridtspartiet om finansloven.

Svaret er ja, det er vi villige til under én forudsætning: at hr. Svend Auken på Socialdemokratiets vegne vil tilkendegive, at det er udelukket, at Socialdemokratiet skulle stemme imod finansloven. Så giver det mening.«

Hvorfor nu det? Jo, for man gav det tilbud til Socialdemokratiet, som har den historiske tradition at stemme for en finanslov, at det bare skulle erklære, at det ikke ville gå imod, så kunne der komme realistiske forhandlinger.

Det var et klart tilbud, men Socialdemokratiet ville ikke, det sagde man på stedet, og hvad der er endnu vigtigere: I de kommende dage var de meldinger i den offentlige debat, vi fik fra Socialdemokratiet, at Socialdemokratiet kun ville gå ind i drøftelser om finansloven under den klare forudsætning, at regeringen var villig til at indgå aftaler på de områder, hvor det ikke var lykkedes at indgå aftaler om de langsigtede strukturproblemer.